

Locul cu cele mai multe iluzii deșarte pe metru pătrat este un furnicar în care trăiesc laolaltă starurile, vânătorii de staruri și tinerele speranțe care-și exersează semnăturile în așteptarea vremurilor în care vor ajunge să fie alergate pentru autografe. Clădirile scunde ale orașului cuprins între Sunset Boulevard și Rodeo Drive nu reprezintă nimic altceva decât decorurile magistral executate ale unui film de Oscar.

de Diana-Florina Cosmin

Bine-ai venit la Hollywood!

Care e visul tău?

FOTO: PHOTOLAND/AGE FOTOSTOCK

FOTO: PHOTOLAND/AGE FOTOSTOCK

M-a intrigat dintotdeauna eticheta cu iz de batjocură pe care presa americană o lipește cu fiecare ocazie orașului Los Angeles: „Tinseltown”, pe românește „orașul de beteală”. M-am gândit inițial că e vorba de strălucirea blițurilor, de marile speranțe ale artiștilor în devenire, de aura de magie pe care o răspândește în jur capitala Oscarurilor. Dubiile s-au risipit precum sclipiciul de pe beteală când am pus pentru prima oară piciorul în orașul de pe coasta de Vest a Americii. Nu era vorba de nicio metaforă subtilă, de niciun apropo la dorințele pe care și le pun, asemeni copiilor în Ajunul Crăciunului, chelnerii și picolițele cu diplomă de actor care-și câștigă existența în restaurantele de pe Sunset Boulevard. Nu, Hollywood este Tinseltown pentru că, la prima vedere cel puțin, arată exact ca un pom de Crăciun. Colorat, plin de viață și pe alocuri deosebit de kitschos, dar care se lipește cumva de sufletul tău fiindcă are viață, energie iar luminițele lui nu se sting

niciodată pentru că există mereu cel puțin un loc în care, indiferent de oră, se întâmplă ceva palpitant. Dacă în neobositul New York totul pare să se desfășoare „pe viață și pe moarte”, cu îndârjirea reușitei și spaima eșecului, în Los Angeles până și artiștii fără de noroc afișează o relaxare și un „joie de vivre” pe care numai un loc unde soarele strălucește 300 de zile pe an ți le pot da. Și, spre deosebire de alte locuri faimoase, L.A își datorează celebritatea mondială tocmai oamenilor ambițioși și visători care îl populează. Nu viceversa. Fără Hollywood și mulțimea de foste, actuale și viitoare vedete, „Orașul Îngerilor” ar fi o stațiune oarecare, cu locuitori zâmbitori și relaxați, care se întâmplă să arate ca și cum și-ar petrece cele 24 de ore ale zilei între plajă, sala de fitness și shopping pe Rodeo Drive.

Auzisem de nenumărate ori că L.A este genul de oraș care te fascinează atât de tare din prima clipă încât, traducând o expresie americană clasică, „simți cum îți fuge pământul de sub picioare”. Nu-mi închipuiam, însă, că voi trăi senzația la propriu, chiar în holul camerei mele de la Beverly Wilshire (hotelul din „Pretty Woman”,

a cărui poveste o voi detalia mai târziu). Preț de câteva secunde mi-am pus problema unei alergii la meniul de fructe de mare de la bordul Continental Airlines sau a unui jet-lag întârziat, pentru că fotoliul pe care mă odihneam după un zbor de patru ore din St.Louis căpătase un balans suspect. Scârțâielile care se auzeau concomitent cu mișcarea m-au adus, însă, la realitate: nu aveam amețeli, ci tocmai trăiam un cutremur pe pământ american. Distracția a durat cam un minut, răstimp în care hotelul a scârțâit și a pârâit din toate încheieturile, exact ca o cutie de carton pe care o scuturi ca să-ți dai seama ce-i înăuntru.

Obişnuită cu relatările apocaliptice care urmează cutremurelor de la noi, am plonjat asupra telecomenzii aşteptându-mă la nişte „Breaking news” consistente şi cel puțin la un „Cutremurul care a băgat în sperietiş Hollywood-ul” pendulând pe burtiera de la CNN. Cu puțină dezamăgire în suflet, am înțeles însă că nu-mi fusese dat să trăiesc vreun moment jurnalistic fără precedent. În orașul vedetelor, un cutremur aproape că face parte din comitetul de bun-venit. Nu poți spune că ai fost în

FOTO: GILVERGETTY IMAGES

Los Angeles dacă nu te-au zgâlțâit și câteva grade pe scara Richter (vreo cinci, în cazul meu), pentru că falia San Andreas își face de cap când ți-e lumea mai dragă. După atâta „ospitalitate” m-am avântat imediat în explorarea orașului, sperând să mă dezmeticesc din mini-cutremurul ce tocmai ți conferise pașnicei mele călătorii o aură de aventură extremă.

Chiar dacă nu are muzee sau galerii de renume mondial, Los Angeles compensează din plin prin baruri, cafelele și restaurante cu istorie glorioasă (a se citi: presărată cu foști chelneri deveniți vedete și șefi de sală laureați cu premii Oscar). Iar paradoxurile nu se opresc aici. Clădirile sunt scunde și neașteptat de banale, dar îți trezesc un sentiment confortabil de „acasă”. Celebrul Sunset Boulevard sau strada de shopping Rodeo Drive sunt doar înșiruiuri de căsuțe fără etaj, printre care se mai ițește, pe ici pe colo, câte un obiectiv ceva mai spectaculos precum hotelul Château Marmont, locul din care, spre bucuria paparazzilor aflați la pândă, starurile pleacă pe trei cărări după petreceri stropite din plin cu alcool. Și, la doar câteva străduțe de eleganța boemă a

boutique-urilor de lux, se întinde zona maghernițelor mexicane unde produc, la costuri de nimic, marile firme americane. În Los Angeles atât strălucirea cât și mizeria se află la o aruncătură de băț, în funcție de direcția în care alegi să privești. Pentru că mi-am propus să găsesc, totuși, strălucirea, am căutat cu înfrigurare kilometrul-zero al celebrității mondiale: Hollywood Boulevard și, mai precis, teatrul Kodak, unde are loc decernarea premiilor Oscar. Dacă peste imaginea comercianților ambulanți care vindeau genți contrafăcute pe steaua lui Patrick Swayze și cea a lui Joanne Woodward aş mai fi putut trece, Kodak Theatre a fost poate cea mai mare dezamăgire pe care mi-o rezerva Hollywoodul. Kodak este mai puțin teatru și mai mult mall sau, ca să fim corecți până la capăt, este un mall care se întâmplă să aibă și o sală de spectacole frumuşică.

Mecca iubitorilor de filme din LA este hotelul Regent Beverly Wilshire, făcut celebru în „Pretty Woman”.

Nicăieri nu mi-a fost dat să văd obiecte mai stridente și de un prost gust mai desăvârșit decât în magazinele care străjuiau intrarea în sala unde se decernează Oscarurile. Copii ieftine după genți Louis Vuitton, imitații grosolane ale bijuteriilor Van Cleef and Arpels sau haine din plastic made in China sunt toate disponibile la prețuri umflate corespunzător cu faima locului, adică de la 25 dolari în sus. O dată pe an, cu ocazia ceremoniei, toate magazinele sunt camuflete strategice, prin panouri și decoruri speciale, pentru ca toți cei aflați în fața televizoarelor să simtă mai mult glamour și mai puțin kitsch.

„Toată lumea știe că este un mall, dar într-un fel ciudat este și cel mai bine păstrat secret al nostru”, mi-a explicat Craig, un ghid (de profesie actor, firește) care făcea turul sălii Kodak pentru turiștii înnebuniți de plăcerea de a călca în urma pașilor lui

Nicole Kidman, Colin Firth sau Robin Williams. Doar călcat, fără poze. Alături se află și mult mai frumosul Teatru Chinezesc, în fața căruia vedetele își lasă amprenta mâinilor în asfalt. Spre norocul meu, impresia de bazar de la Kodak Theatre a fost ștearsă definitiv de un tur prin Beverly Hills, de departe cel mai luxos cartier rezidențial din lume. Toate celebritățile, de la Jackie Chan la Jennifer Aniston sau la doamna romanelor de dragoste Danielle Steel dețin domenii de milioane de dolari, care se desfășoară pe sute de metri pătrați în spatele unor garduri din beton. O strălucire care ascunde, pe lângă prosperitate și lux, și multă alienare. Cea mai amară amintire o voi păstra întotdeauna casei lui Michael Jackson, pe lângă care am trecut cu doar câteva luni înainte ca megastarul să-și facă ieșirea din scenă

de cutremur poți fi suficient de norocos să scapi, fără o vizită la Universal Studios ai bătut degeaba drumul până pe coasta Pacificului. Indiferent dacă ai 20 sau 80 de ani, turul de două ore al studiourilor Universal te va face să te simți ca un copil care intră pentru prima oară pe poarta de la Disneyland. Doar că aici vei trăi oricum și un cutremur și o inundație. Ambele regizate, din partea casei.

Un lucru este sigur: nu vei mai privi niciodată cu aceiași ochi filmele de la Hollywood, mai ales pe cele cu dezastre naturale sau urmărituri pe muchie de cuțit la care te făceai cândva mic de tot în fotoliu. Catastrofele aeriene se filmează toate pe un câmp pe care tronează un avion rupt în două, înconjurat de bucăți de fuselaj semi-arse, bagaje și obiecte aruncate care înco-

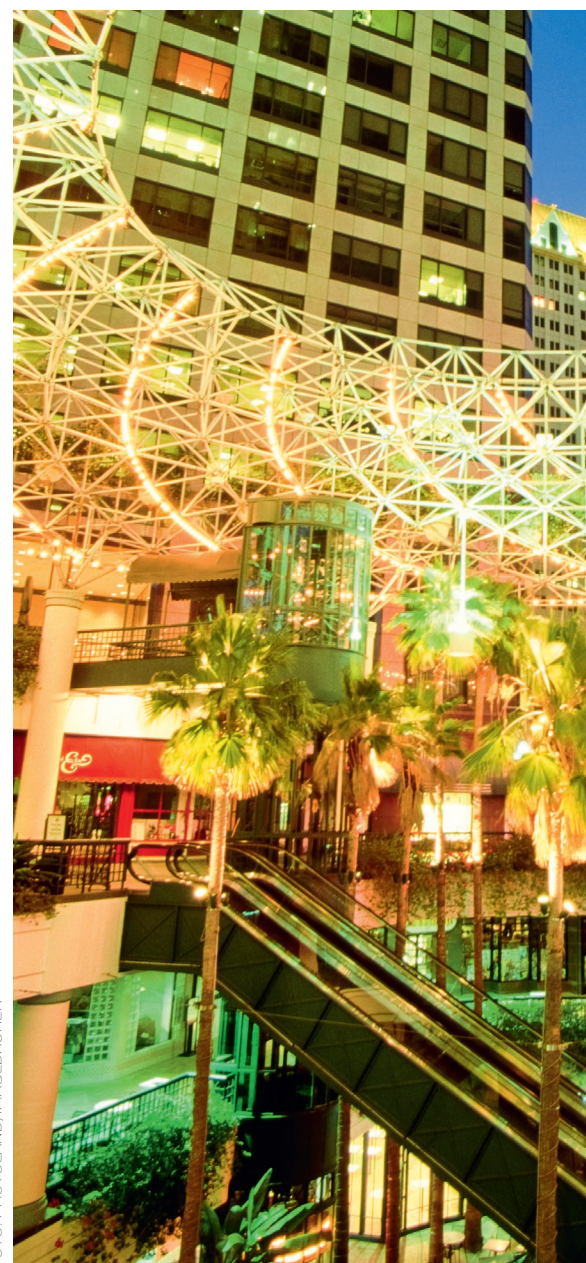

FOTO: PHOTOLAND/IMAGEBROKER

FLOAREA OFICIALĂ DIN L.A. ESTE CEA DENUMITĂ „PASĂREA PARADISULUI”.

pentru totdeauna. De porțile de la intrare, în fața cărora stăteau ciorchine paparazzi înarmați cu obiective foto kilometrice, erau agățate, în plină lună mai, două ghirlande uscate, rămase de la Crăciun. „Michael și copiii lui iubesc Crăciunul și vor să-l păstreze tot timpul anului”, ne explicase, ușor fâstâcit, ghidul (un alt actor în devenire), schimbând brusc subiectul printr-o exclamație cu răsufierea tăiată: „Atenție... casa lui Courtney Cox și David Arquette, pregătiți aparatele foto, se vede bicicleta micuței Coco!”. Nu, în Los Angeles, nimic nu e neobișnuit și nimic nu e „prea mult”. Nici o ghirlandă de Crăciun în luna mai, nici poze disperate făcute, peste gard, unei biciclete de copil de vedetă. Nici măcar un cutremur pe săptămână. „Anything goes”. Iar dacă

tro; mașinile mistuite de flăcări și exploziile bubuitoare au și ele propriul „laborator” de creație; peșterile și grottele mișunând de lighioane care au servit, printre altele, seriei de filme „Mumia” se vizitează cu un trenuleț special, iar podurile amazoniene se prăbușesc și se refac sub greutatea picioarelor tale. Niciun mit nu rămâne nedărmănat. Două dintre cele mai populare atracții ale studiourilor au o diferență de peste 40 ani între ele, dar publicul le adoră în egală măsură. Prima: înfricoșătoarea casă a familiei Bates din filmul „Psycho” (1960) al lui Alfred Hitchcock. La ore fixe, ucigașul Norman Bates (interpretat de câte un actor obscur) iese din motelul de lângă casa purtând în brațe „cadavrul” ghinionistei turiste Marion Crane, spre deliciul turiștilor. Cel de-al

doilea obiectiv: strada Wisteria Lane din „Neveste disperate”, cu căsuțele ei perfect aliniate ca într-un cartier de jucărie. Dacă ești norocos să nimeresti în ziua potrivită, le poți vedea pe viu pe Eva Longoria sau Marcia Cross rostindu-și replicile în fața camerelor de filmat.

Chiar și dincolo de studiourile Universal, aproape fiecare colț de stradă din Los Angeles și-a trăit cele câteva secunde în lumina reflectoarelor. Dacă ar fi să oprești pe stradă un american și să-l întrebi care este „Mecca” iubitorilor de filme din L.A., în nouă cazuri din zece răspunsul ar fi „Regent Beverly Wilshire”, chiar hotelul în care mi-am trăit primul cutremur american din viață. Așezat pe Wilshire Blvd. 9500, la capătul Rodeo Drive, hotelul de cinci stele din 1928,

FOTO: PHOTOLAND/CORBIS IMAGES

locații de studio. Celebra scenă cu meniul de escargot – „Al naibii ce-alunecă!” – a fost filmată în Rex II Restaurant, actualmente Cicada Restaurant, o locație rafinată, în stil Art Deco, de pe 617 South Olive Street, unde s-a filmat, mai recent, și o înfruntare dintre Angelina Jolie și Brad Pitt în „Mr.&Mrs.Smith”. Pentru un mic magazin de la intersecția dintre Rodeo Drive și Santa Monica Blvd., „Pretty Woman” a mai produs și o minune de marketing cum numai la Hollywood se poate întâmpla.

Într-una dintre scenele-cheie ale filmului, Julia Roberts încearcă să cumpere o rochie de seară elegantă din magazinul „Boulmiche”, dar este dată afară de vânzătoarele oripilate de ținuta sa șleampătă. Câteva scene mai târziu, personajul ei, îmbrăcat de această dată într-un deux-pieces

FOTO: PHOTOLAND/CORBIS IMAGES

Deși n-a beneficiat de niciun rol consistent, cel puțin deocamdată, Rodeo Drive mai ascunde un obiectiv turistic inedit: „cel mai scump magazin din lume”. În shopul designerului italian Bijan Pakzad, creator de parfumuri și costume bărbătești, se intră doar cu programare și, dacă pleci urechea la folclorul local din Los Angeles, valoarea minimă a unei sedințe de shopping trebuie să fie de 15.000 de dolari. Printre clienții iranianului se numără șefi de stat și de guvern (George W. Bush, Vladimir Putin și Tony Blair), actori de cinema precum Tom Cruise sau Anthony Hopkins și miliardari Forbes precum Carlos Slim Helu sau Steve Wynn. Pentru ca excentricitatea să fie completă, în anii '80, Bijan a semnat și designul unei serii limitate de 200 de revolve Colt din aur de 24 de carate. Scena finală din „Pretty Wo-

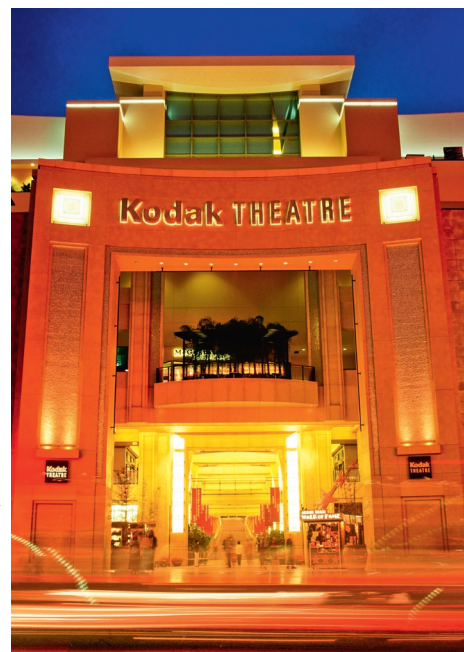

FOTO: PHOTOLAND/CORBIS IMAGES

transformat între timp în „Four Seasons Beverly Wilshire”, este simbolul suprem al luxului american și a apărut, ca atare, în mai toate filmele cu ștaif de la Hollywood. Emblematic a rămas însă rolul său principal din „Pretty Woman”, unde aproape toată ac-

alb imaculat, își ia revanșa în fața scorpilor. Celebra replică: „Lucrați cu comision, nu? Ce păcat, mă duc să cumpăr din altă parte...”, a intrat în istoria cinematografiei americane, ca și indignarea – și fascinația! - publicului pentru magazinul respectiv. La Boulmiche

man”, care-l prezintă pe Richard Gere în timp ce își învinge frica de înălțime și urcă pe scara de incendiu până la apartamentul Juliei Roberts, a fost filmată pe bucata rău-famată a Hollywoodului, în motelul Las Palmas, de pe 1738 Las Palmas Avenue. Austeră și dă-răpănată, clădirea cu scară metalică de la colțul Hollywood Blvd. mi-a trezit nostalgia ultimelor replici din filmul care a cucerit o lume-ntreagă. Rostite de un „homeless”, pe fundalul sărutului final al lui Richard Gere și Julia Roberts, cele trei propoziții rezumă filosofia oricărui turist care și-a permis măcar o dată în viață să naufragieze într-o poveste pe celuloid și să lase o mână de personaje de ficțiune să-și facă loc în sufletul lui: „Bine-ai venit la Hollywood! Aici fiecare are un vis. Care e visul tău?”. ■

În Los Angeles nimic nu este neobișnuit. Nici o ghirlandă de Crăciun în luna mai, nici un cutremur pe săptămână.

țiunea se petrece, teoretic, în apartamentul prezidențial din hotel. Din păcate pentru fanii lui Richard Gere și ai Juliei Roberts, doar exteriorul hotelului este cel original, interioarele în care s-au filmat cadrele dintre Edward și Vivian fiind în marea lor majoritate

nu vei găsi Prada sau Armani, ci designeri europeni și americani de nișă, care costă tot cam atât, dar care-ți oferă privilegiul de a fi altfel decât domnișoarele în pantaloni scurți Juicy Couture și șlapi Hawaianas care bănuiește plajele Oceanului Pacific.